

sok a megsérült, nem egyszer egész életükre megrokkant katonák száma. Aligha kell külön hangsúlyozni, hogy egy szülőt aligha érhet nagyobb tragédia, mint gyermeke elvesztése vagy rokkanttá válása. S ezért közvetve mi is felelősek vagyunk, még akkor is, ha a katonafiatalt maga okozta szerencsétlenségét. Akkor cselekszünk helyesen, ha mindent megteszünk annak érdekében, hogy biztosítsuk katonai állományunk ez irányú védelmét.

Nagyobb figyelmet a magasban végzett munkára

Törő József kinevezett polgári alkalmazott

Népgazdasági munkán a katonák gyakran veszélyes környezetben végzik feladatukat. Ilyen „veszélyes üzem” az építőipar is. A nagy figyelmet és összehangolt cselekvést igénylő munkáknál fokozzák a veszélyt a munkaterület szervezési, műszaki hiányosságai és az esetenként tapasztalható gondatlanság.

A katona a munkafeladat teljesítésére koncentrálnia erejét, és igyekszik a kevésbé biztonságos munkakörülmények között is feladatát végrehajtani. Ez okozza, hogy látva a munkahely munkavédelmi hiányosságait – esetleg a nyilvánvalóan balesetveszélyes helyzetet is – feladatát mégis mindenképpen el akarja végezni. Mindezek ismeretében néhány helyen a munkahelyi vezetők tűrhetetlen lazaságot tanúsítanak a biztonságos munkafeltételek megvalósításában. Tapasztalható egyes helyeken, hogy bár ismerik a munkavédelmi hiányosságokat, mégsem tesznek azonnali intézkedést és ezzel indokolatlanul kockáztatják az ott dolgozó katonák életét, egészségét.

Nézzünk néhány példát:

– az MN 1200 Budapest állományába tartozó Takács Gábor honvéd 1981. május 15-én az Építőipari Kivitelező Vállalat egyik munkahelyén a Gyakorló utcai BHSE sporttelepen barakképület fedését végezte. A munkaterület hiányos pallóterítése miatt 2,30 m magasságból lezuhant és gerincsérülést szenvedett. A balesetet vizsgáló bizottság megállapította a munkaterület hibáit, többek között a teljes pallóterítés hiányát;

– ugyancsak az MN 1200 Budapest állományába tartozó Kernács Sándor honvéd 1981. június 24-én a Bp. Körvasút sor 110. szám alatti Ferroglobusz telepen csarnok tetőszerkezet bádogos munkáit végezte Nagy István az ÉKV brigádfővezetője irányításával. Kernács Sándor honvéd a vízvezető vágából (25 centiméter) kilépve a hullámpalán keresztül esve lezuhant és magával rántotta Bilisánszki Miklós honvédet is. Mindketten súlyos sérülést szenvedtek. A munkát védőállvány, biztonsági öv és kötél nélkül végezték;

– az MN 7860 Budapest állományába tartozó Csorba István honvéd 1981. szeptember 19-én Csepelen a Fürst S. u. 1026 sz. tízemeletes épület tetején, ahol a védőkorlát hiányos volt, vízszigetelési munkát végzett. Munkavégzés közben Csorba István honvéd a hiányzó védőkorlát helyén kizuhant és sérüléseibe belehalt. Csorba István honvéd és az ott dolgozó társai nem rendelkeztek szakképesítéssel, ennek ellenére szakmai felügyeletet nem biztosítottak a munkavégzéshez. A 43. sz. Állami Építőipari Vállalat biztonság-technikai szemlejegyző-

könyvében a hiányzó korlát pótlásának előírása 1981. március 31. határidővel szerepelt és Illés András honvéd többször is kérte a korlát elkészítését a korlát kiegészítését mégsem végezték el, illetve a közvetlen balesetveszély miatt a munkát nem tiltották meg.

Mindhárom esetben megállapítható, hogy megfelelő munkahelyi előkészítés mellett a baleset elkerülhető lett volna.

Az esetek közös tanulsága, hogy az építőipar veszélyes munkaterületein ezek között is különösen a magasban végzett munkák során a gondatlanság fokozott balesetveszélyt, súlyos sérüléseket okozhat, esetenként emberi életet követel.

Mint mindenütt itt is a hibák, a gondatlanság hatásos ellenszere a szigorú, következetes ellenőrzés. Meg kell követelni, hogy a közvetlen irányító parancsnok, munkahelyi vezető szigorúan betartsa és betartassa a biztonságos feladat-eljesítés előírásait és erre, mint a példák mutatják, az építőiparban foglalkoztatott katonák esetében a jövőben az eddiginél is nagyobb hangsúlyt kell helyezni.